

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159

ΤΕΥΧΟΣ 37

Χαίρει ἔχουσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον, φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίσης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐήχον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύσσας, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτεγε, δωρῆσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2024

Προσδοκῶ Ανάστασιν Νεκρῶν

Αν ο θάνατος ορίζεται ως ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα, τότε ο ορισμός της Αναστάσεως αποτελεί την ένωσή τους. Το σώμα εμπίπτει στη φθορά «φθειρόμενον και διαλυόμενον», ενώ η ψυχή, δεν υπόκειται στη μοίρα του θανάτου, είναι αιώνια. Επομένως, το μεγαλύτερο δόγμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, η Ανάσταση των νεκρών, αναφέρεται στην Ανάσταση των σωμάτων. Χαρακτηριστικά ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, στη Δογματική του, στο τελευταίο κεφάλαιο, αναφέρει: «Πιστεύουμε στην Ανάσταση των νεκρών. Θα γίνει πράγματι η Ανάσταση των νεκρών. Όταν λέμε Ανάσταση, εννοούμε Ανάσταση των σωμάτων. Διότι Ανάσταση είναι η δεύτερη στάση (ζωντάνεμα) αυτού που έχει πεθάνει, διότι οι ψυχές που είναι αθάνατες, πώς θα αναστηθούν;» Και συνεχίζει: «Ανάσταση είναι η δεύτερη ανόρθωση της υπάρξεως που διαλύθηκε. Το ίδιο λοιπόν το σώμα που εφθάρη και διαλύθηκε, θα αναστηθεί άφθαρτο».

Επίσης, ο Μέγας Αθανάσιος στον λόγο του «Περί ενανθρωπίσεως του Λόγου και της δια σώματος προς ημάς επιφανείας Αυτού», τονίζει ότι πρόκειται για Ανάσταση νεκρών, καθότι και ο Ιησούς με την Ανάστασή Του, την Ανάσταση του σώματός Του δηλαδή, καταδεικνύει την κατάργηση του θανάτου και γίνεται το σώμα Του το τρόπαιο ενάντια στον θάνατο. Επίσης, στο Σύμβολο που έγραψε ο ίδιος και καταπολεμά τον Αρειανισμό, τον Νεστοριανισμό, τον Μονοφυσιτισμό και την αίρεση του Μακεδονίου, ο Μέγας Αθανάσιος, διακηρύσσει για την Ανάσταση και την έλευση του Ιησού: «Στην έλευση Του οποίου όλοι οι άνθρωποι θα αναστηθούν με τα σώματά τους».

Ακόμη στο Σύμβολο της Πίστεως της Νικαίας, ομολογούμε, τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα: «Προσδοκῶ ανάστασιν νεκρῶν». Αλλά και κάθε Κυριακή, εορτάζεται η Ανάσταση. Η εορτή της νίκης κατά του θανάτου. Ομοίως, η Εκκλησία από την Κυριακή της Αναστάσεως, διαρκώς επαναλαμβάνει το τροπάριο: « Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χάρισάμενος» ἐπὶ 40 ἡμέρες. Κάθε λειτουργία καταλύε-

ται με τον ίδιο τρόπο. Ο υμνωδός δεν μιλά μεταφορικά, αλλά παρουσιάζει με ρεαλισμό την Ανάσταση των νεκρών.

Ωστόσο, ανά τους αιώνες υπήρξαν αρνητές της Αναστάσεως του Ιησού. Από την εποχή των Αποστόλων παρατηρήθηκαν φαινόμενα που «ηστόχησαν περί την αληθείαν». Σαφώς και στις ημέρες μας βρίσκονται αρνητές της Αναστάσεως, οι οποίοι ισοδυναμούν με αρνητές της Πίστεως. «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.» (Α προς Κορινθίους ιε, 14).

Οι ορθολογιστές, που αποδέχονται ως γνώμονα και αφετηρία της γνώσεως τη λογική σκέψη, δεν πιστεύουν στην Ανάσταση. Μέτρο της κρίσης τους είναι πάντα το μέτρο της λογικής. Αλλά το ανθρώπινο λογικό είναι πεπερασμένο, έχει όρια και έχει αποδειχτεί και φιλοσοφικά, ότι αυτό δε θα αλλάξει ούτε μελλοντικά. Δηλαδή και στο μέλλον, με την αλματώδη πρόοδο της τεχνολογίας ο άνθρωπος δε θα μπορέσει να καταλάβει περισσότερα. Τα όρια κατανόησής του είναι συγκεκριμένα. Λανθασμένα οι σημερινοί ορθολογιστές πιστεύουν ότι εξελίσσονται και ότι τα πιστεύω τους ακολουθούν μια συνεχή διαδικασία βελτίωσης. Το μόνο που καταφέρνει ο ορθολογιστής είναι να γνωρίζει νέα παραδείγματα και περιστατικά, που ενδεχομένως δεν έχει ξανακούσει και να συγκρίνει τις εμπειρίες και τις γνώσεις του.

Ακρως ορθολογιστική είναι και η εποχή μας. Ο σημερινός άνθρωπος αισθάνεται προσβεβλημένος αν πιστέψει σε κάτι πέρα από τη λογική του. Παρουσιάζει υπερβολική εμπιστοσύνη σε αυτή και την ανάγει σε υπέρτατη αξία. Έτσι η θρησκεία και η πίστη δεν έχουν θέση στη ζωή του, φαντάζουν ιστορίες και μεσαιώνας. Ενώ ο πιστός εμπιστεύεται τον Θεό και, μυστικά, καρδιακά Αυτός του φανερώνεται, ο ορθολογιστής επιζητά αποδείξεις της υπάρξεως του Θεού. Βαθμιαία, καταργείται η πίστη, αλλοιώνεται η πνευματική πορεία, ο άνθρωπος γίνεται φυσικός, όχι πνευματικός δηλαδή, στερείται τον θείο φωτισμό. Άρα, ο ορθολογισμός συνιστά ουσιαστικά μια μορφή

αθεΐας, αφού δημιουργεί στον άνθρωπο αμφιβολίες για την αθανασία της ψυχής, για την ύπαρξη της άλλης ζωής και φυσικά για την Ανάσταση των νεκρών.

Αλήθεια πόσοι ορθολογιστές σήμερα μαίνονται κατά της πίστης; Μπορεί εύκολα να τους διακρίνει κανείς παρατηρώντας τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης την περίοδο της Τεσσαρακοστής και του Πάσχα. Βρίθουν οι χώροι αυτοί από πολέμιους της πίστης, ορθολογιστές, αυτοδικαιούμενους ανθρώπους που μάχονται να επιβάλλουν στην κοινή γνώμη τις αντιλήψεις τους, να βρουν υποστηρικτές και να δικαιωθούν. Συνήθως καταπιάνονται με την Ανάσταση των νεκρών και αγαπούν να αποδομούν την Τελετή αφής του Αγίου Φωτός στα Ιεροσόλυμα με εριστικότητα και μανία.

Τελικά, ο Ιησούς αποτελεί «σημείον αντιλεγόμενον» και η Ανάστασή Του πρόκληση απέναντι στη λογική. Κατά συνέπεια και η Ανάσταση των νεκρών, την οποία ο πιστός προσδοκά, αποτελεί σκάνδαλο για τους ορθολογιστές που επιχειρούν να ερμηνεύσουν τα πάντα με βάση τα ανθρώπινα δεδομένα. Και καταλήγουν οι απογοητευμένοι σύγχρονοι άνθρωποι, που βιώνουν το δράμα της υπαρξιακής αγωνίας αλυσσοδεμένοι από μόνοι τους στα αδιέξοδα που οι ίδιοι δημιούργησαν στερούμενοι την Ελπίδα της σωτηρίας.

Χριστός Ανέστη!

Ασπασία

Δημιουργώντας το γεγονός

Όταν ο Χριστός βγήκε στη δημόσια δράση του οι άνθρωποι τον πλησίαζαν ακούγοντας την ανόθευτη και αληθινή διδασκαλία Του. Κάποιοι από αυτούς πονεμένοι ψυχικά και σωματικά ψάχνοντας στον αληθινό Θεό παρηγοριά και θεραπεία. Μέσα σε ένα κλειστό θρησκευτικό περιβάλλον ήθελε θάρρος να ακολουθήσει κάποιος τον Χριστό που με τη διδασκαλία του έσπαζε αιώνια δεσμά δίνοντας στον άνθρωπο την πλήρη ελευθερία. Οι άνθρωποι που προσεγγίζουν τον Χριστό δεν εκμεταλλεύονται μια ευκαιρία, αλλά αντίθετα δημιουργούν οι ίδιοι το γεγονός που ακολουθεί ως φυσική συνέχεια την πίστη! Όταν ο άνθρωπος πιστεύει, ακόμη και τα αδύνατα για εκείνον γίνονται δυνατά και εφικτά. Μέσα στην πορεία της ζωής μας οι άνθρωποι συχνά αντί να δημιουργούμε το γεγονός δημιουργούμε απ' αυτό! Εξιδανικεύουμε βιαστικά και οικειοποιούμεστε νοοτροπίες

και συμπεριφορές νομίζοντας ότι έτσι θα βελτιώσουμε τη ζωή μας και θα αναβαθμιστούμε στα μάτια του κοινωνικού μας περίγυρου. Πολλές φορές η συγκυριακή αυτή ταύτιση οδηγεί σε λάθος επιλογή και εν τέλει σε αδιέξοδα, ψυχικούς τραυματισμούς και πόνο. Και κάπου εκεί παρατηρούμε ότι συμπορεύεται στη ζωή μας ο Χριστός, αθόρυβα, ήσυχα, διακριτικά, ακόμη και στις λάθος επιλογές μας, χαρίζει τη θεραπεία και την ξεκούραση... Τα λόγια του αιώνια και διαχρονικά "ελάτε κοντά μου όλοι οι κουρασμένοι και οι φορτωμένοι και εγώ θα σας αναπαύσω", δηλαδή θα σας ξεκουράσω. Η κάθε ευκαιρία έχει ημερομηνία λήξης, ενώ η συμπόρευση με τον Θεό προσφέρει παρηγοριά, στήριγμα και ξεκούραση...

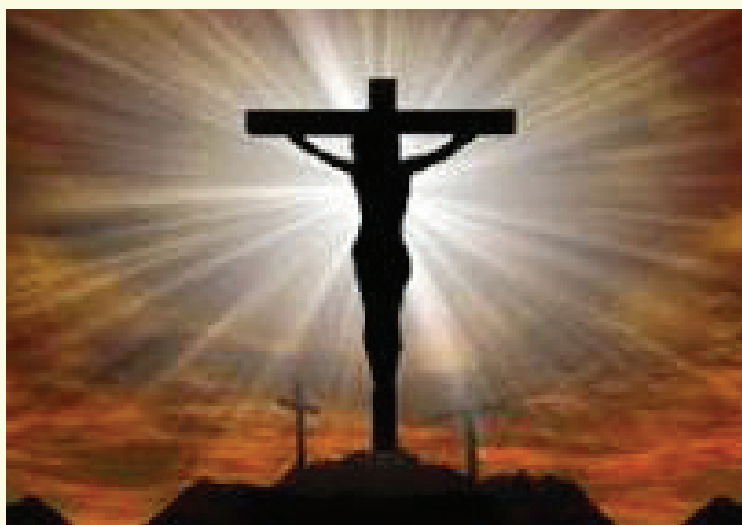
Αντώνης

Ο σταυρωμένος Άνθρωπος

Γλυκά απέθωσε τις ακτίνες του ο ήλιος. Ο σταυρωμένος άνθρωπος την άνοιξη πληγώνει. Το πορφυρό στέμμα καταγής. Απαρηγόρητος. Ο νοτιάς στροβίλισε στον αέρα τις ευωδιές των λεμονανθών. Έσκυψε το μικροσκοπικό κεφάλι η βιολέτα και δάκρυσε αντικρίζοντας Εκείνον. Τον σταυρωμένο Άνθρωπο.

Έκλεισαν τα μάτια από ντροπή οι ειδότες. Κι εκείνοι που «ουκ οίδασι τι ποιούσι» γέλασαν σαρδόνια παίζοντας στα ζάρια πολύτιμο ντύμα. Οι καταφρονεμένοι της γης κλίνουν το γόνυ, δέηση η ψυχή τους ψιθυρίζει. Οι δυνατοί στις χρυσές τους κούπες μεθούν με το κρασί μιας νόθας νίκης.

Γυμνός με ένα κουρέλι στα πληγωμένα μέλη στέκει πάνω στο ξύλο. Λυπημένος. Τα μάτια όλο τον κόσμο αγκαλιάζουν. Σαν τον Πατέρα που αγκαλιάζει τον άσωτο γιο που γύρισε χωλός και πεινασμένος από το

μάταιο ταξίδι του χαμού του.

Για μια στιγμή στα χέρια τα καρφιά κοιτάζει. Το κόκκινο της παπαρούνας αίμα αργοκυλά στα δάκτυλα και τρέχει στο χώμα να ποτίσει την ξεραμένη γη της αμαρτίας. Το κεφάλι γέρνει. Το αγκάθινο στεφάνι από ψέματα πλεγμένο καρφώνει το μέτωπο το φωτεινό, το καθαίο της αλήθειας. Σιωπά. Τι άλλο να πει; Σε κωφούς πως η φωνή να

φτάσει;

Συγχώρεση ικετεύει τον Πατέρα γι' αυτούς. Στερνή Του επιθυμία. Σαρκάζουν οι δειλοί και χωρατεύουν και ξέρουν πως τούτη είναι η ενάτη ώρα.

Ξεψύχησε. Κι άστραψε ο κόσμος με ελπίδα το θαύμα να φανεί το πρώτο.

Της Ανάστασης του Ανθρώπου. Τότε. Τώρα.

Αγγελική

Το κοριτσάκι με τα κόκκινα λαμπριάτικα παπούτσια

Οι ήχοι της καμπάνας για την ακολουθία της Μεγάλης Εβδομάδας με γυρνούν πίσω στα παιδικά μου χρόνια.

Το αεράκι που αναπνέω έχει τη μοσχοβολιά των λεμονανθών, των κάτασπρων κρίνων, της ροζ αγριοτριανταφυλλιάς που σκαρφάλωνε στην περίφραξη παρέα με ένα αγιόκλημα και το γιασεμί στον κήπο του πατρικού μου. Ο παππούς τον φρόντιζε σαν τα μάτια του. Όταν κουραζόταν έπαιρνε την πολυθρόνα-του σκηνοθέτη τη λένε τώρα-και καθόταν στον ίσκιο της λεμονιάς. Ένα μικρό κλαδάκι της στόλιζε την τσέπη του πουκάμισού του. Ο ανοιξιιάτικος παράδεισός μου ήταν εκεί.

Από το σπίτι έφταναν οι μυρωδιές από τα φρεσκοψημένα λαμπριάτικα κουλουράκια με εκείνη τη γυαλιστερή επάλειψη, από τα τσουρέκια με την πολύτιμη συνταγή τη χρονοβόρα.

Σε ένα κουτί στη ντουλάπα μου βρίσκονταν τα καινούργια κόκκινα παπούτσια. Το δώρο της νονάς. Η λαμπάδα από γνήσιο κερί μύριζε μέλι. Μια μεταξωτή κορδέλα στήριζε ένα μπουκετάκι λουλούδια. Απλή, πανέμορφη. Ανυπομονούσα να έρθει η στιγμή να την κρατήσω.

Κόκκινα τα αυγά στη μεγάλη πιατέλα δίπλα από το βάζο με τις ολάνθιστες πασχαλιές περίμεναν τη μεγάλη μέρα.

Κάθε βράδυ στην ακολουθία με τη γιαγιά Βασιλική. Θυμάμαι να κάθεται πάντα στην ίδια θέση κι εγώ να τη μοιράζομαι μαζί της. Ο παπάκης με τη μαμά στο δικό τους στασίδι. Οι ψαλμωδίες, το λιβάνι και το λιγοστό φως των κεριών... Κατάνυξη! Ζούσα μια θαυμάσια ιστορία βήμα βήμα. Τα πάθη του Χριστού, στην παιδική ψυχή μου χαρακτήκαν με λύπη. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι υπήρχαν τόσο κακοί και άδικοι άνθρωποι που έσυραν στον σταυρό έναν αθώο. Γινόμεουν συνδαιτυμόνας στο Μυστικό Δείπνο. Ένιωθα την

προδοσία του φίλου, του μαθητή Του.

Ένιωθα την απέραντη μοναξιά Του μπροστά στο δικαστήριο. Κι όταν Τον έβλεπα στον σταυρό δάκρυζα. Πόσο με άγγιζε το «ω, γλυκύ μου έαρ».

Ο Επιτάφιος στολισμένος να μοσχοβολά μύρα. Όλα να έχουν μωβ χρώμα. Από τότε το λάτρεψα. Το μωβ της πνευματικότητας, της λύπης. Όχι της λύπης που συνθλίβει... Όχι! Της χαρμολύπης. Αυτού του υπέροχου συναισθήματος που ακολουθεί τον άνθρωπο στην πορεία της ζωής του.

Το βράδυ της Ανάστασης πόση χαρά, πόση ικανοποίηση για τη νίκη του καλού στο κακό, του δικαίου στο άδικο. Εκείνος που προδόθηκε, λοιδορήθηκε, μαстиγώθηκε και πέθανε σαν άνθρωπος, τώρα αναστήθηκε ως Θεός. Γι' αυτό έλαμπαν τα μάτια των ανθρώπων γύρω μου. Γι' αυτό στο «Χριστός ανέστη» αντάλλασσαν φιλία.

Γιατί ο Άνθρωπος νίκησε το σκοτάδι, νίκησε τον θάνατο. Κατάλαβα ότι η χαρά, η αληθινή χαρά κατακτιέται μέσα από αγώνα, από αγωνίες, από κόπο, από λύπες. Χρόνια αργότερα διάβασα ότι χωρίς σταύρωση Ανάσταση δε γίνεται κι ότι προηγείται η σταύρωση της Ανάστασης.

Οι καμπάνες της βραδινής ακολουθίας της Μ. Εβδομάδα ηχούν ξανά. Το κοριτσάκι με τα κόκκινα λαμπριάτικα παπούτσια με χαιρετά. Με αφήνει να ζήσω το παρόν... Και ξέρω ότι πάλι θα δακρύσω στη σπαρακτική φωνή της μητέρας «ω, γλυκύ μου έαρ». Και ξέρω ότι πάλι η ψυχή μου θα χαρεί στην Ανάσταση. Και σε κάθε ανάσταση κάθε ανθρώπου θα χαίρεται, θα εύχεται, θα την προσδοκά...

Α. Γ.

ΜΑΪΟΣ

Ήρθε ο Μάης και ευθύς
Χαμόγελα γεμίζει
Η άνοιξη στο πέρας της,
Το καλοκαίρι αρχίζει

Τα δένδρα είν' ολάνθιστα
Κι η ζέστη ό,τι πρέπει
Σε λίγο ο καθένας μας
Στη θάλασσα θα οδεύει

Πριν γίνουν, όμως, όλα αυτά
Γιορτές θε να περάσουν
Κι οι χριστιανοί από παντού
Το Πάσχα θα γιορτάσουν

Θα φτιάζουν στεφάνια τα παιδιά
Την 1η του Μαΐου
Και δώρα θ' αγοράσουμε
Του Αι- Γεωργίου

Όλοι μας θα ξεχάσουμε
Το αίσθημα του φόβου
Τ' αμάξι μπρος σαν βάλουμε
Του Αγίου Χριστοφόρου

Θωμάς, Ζωή και Ραφαήλ
Πηγή και Μεθοδία
Γιορτάζουν τη βδομάδα αυτή
Που δεν έχει νηστεία

Μα κι όλη η πόλη μας θαρρείς
Γιορτάζει μες στον Μάη
Αφού η γιορτή του Αγίου μας
Στα δυο τον μήνα σπάει

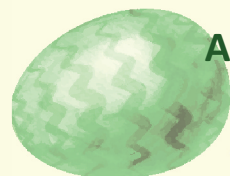
Θα ετοιμάσουμε χαμό
Πανήγυρη, λιτανείες
Και σαν περάσει ο καιρός
Έχουμε και αγίες

Τον Κώστα θα γιορτάσουμε
Μαζί με την Ελένη
Και έτσι και η άνοιξη
Στο τέλος της πηγαίνει

Είναι και άλλες οι γιορτές
Κι οι άγιοι μεγάλοι
Και ποίημα άλλο χρειάζεται
Να μούνε κι όλοι οι άλλοι

Είναι ένας μήνας με χαρά,
Γεμάτος μ' ευλογία
Υγεία να 'χει ο καθείς
Και κάθε ευτυχία!

Π-Π-Π

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

Πριν λίγες μέρες και ενώ οδηγούσα χαλαρά μέσα στην πόλη, προχωρώντας σε έναν δρόμο, ξαφνικά βρέθηκα σε αδιέξοδο! Μα είναι δυνατόν, σκέφτηκα, να μην παρατηρήσω την πινακίδα... Άντε τώρα να γυρίσω... Βγήκα έξω, είδα λίγο τον χώρο... απογοητεύτηκα... ω ρε φίλε ποιος κάνει τώρα τόσα μέτρα με την όπισθεν; Μπήκα στο αυτοκίνητο και σιγά σιγά βγήκα... Ε, δεν ήταν και τραγικό, σκέφτηκα.... Κάπως έτσι στην καθημερινότητά μας ερχόμαστε σε αδιέξοδο. Ώρες ώρες νιώθουμε να λιγοστεύουν δραματικά οι επιλογές μας... Να παλεύουμε μόνοι μήπως βρούμε τη λύση... Μέχρι που στη ζωή μας έρχεται ο

Χριστός, βρίσκεται δίπλα μας και συμπορεύεται μαζί μας για να μας βοηθήσει την κατάλληλη στιγμή. Οι θεατρικοί συγγραφείς στην αρχαία Ελλάδα προκειμένου να οδηγήσουν το αφήγημά τους στην επιθυμητή για αυτούς έκβαση είχαν ανακαλύψει την επέμβαση του από μηχανής θεού. Ο αληθινός Θεός ωστόσο, ο Ιησούς Χριστός χωρίς να υποστηρίζει αφηγήματα και υποθέσεις, παρεμβαίνει σε όλη την ανθρώπινη ιστορία δυναμικά και στηρίζει τον άνθρωπο δίνοντάς του διέξοδο στα αδιέξοδά του...

A.X.

Ο άγιος νεομάρτυς Ιωάννης, ο Βλάχος

Ο Άγιος Ιωάννης, γεννήθηκε στη Βλαχία και καταγόταν από αριστοκρατική γενιά. Ο άγιος ήταν χαριτωμένος και είχε πολλά ψυχικά και σωματικά κάλλη. Συνδύαζε στη ζωή του την ομορφιά του σώματος με την αληθινή καλλιέργεια της ψυχής.

Επί Σουλτάνου Μεχμέτ και σε ηλικία 15 ετών τον άρπαξαν οι Τάταροι που εισέβαλαν στη Βλαχία, για να καταπνίξουν την επανάσταση του άρχοντα Μίχνα Βοεβόδα Τζιβάν μπέη. Προσπάθησε να αποδράσει, σκοτώνοντας έναν στρατιώτη. Συνελήφθη όμως από

άλλους και παραδόθηκε στη σύζυγο του στρατιώτη που σκότωσε στην Κωνσταντινούπολη. Εκείνη τον οδήγησε στον Βεζίρη, ο οποίος μετά την ανάκριση τον παρέδωσε πάλι σ' εκείνη για να τον μεταχειρισθεί όπως εκείνη ήθελε. Επειδή όμως απέτυχε να τον εξισλαμίσει, τον παρέδωσε στον έπαρχο, ο οποίος αφού δεν κατάφερε να τον πείσει με πολλά και σκληρά βασανιστήρια, διέταξε τον δι' απαγχονισμού θάνατό του στις 12 Μαΐου 1662 μ.Χ. στο Παρμάκ Καπί της Κωνσταντινούπολης.

Το τίμιο λείψανό του εξαγοράσθηκε μετά τρεις ημέρες από τους Χριστιανούς και ενταφιάσθηκε με ευλάβεια. Μαρτύριο του Αγίου συνέγραψε ο Ιωάννης Καρυοφύλλης. Τιμάται στις 12 Μαΐου. Τις πρεσβείες του να έχουμε!

Απολυτίκιο
Ήχος δ΄. Ο μάρτυς σου Κύριε.

Βλαχίας το βλάστημα, των Ορθοδόξων φωστήρ, αδάμας της αγνότητος συ αναδέδειξαι, Ιωάννη πανόσιε. Πίστει γαρ οπλισμένος και νιθών ευταξία, έφυγες τας ενέδρας και πλεκτάνας του πλάνου, αγχόνη δε μαρτυρήσας τρισένδοξε, στέφος άφθαρτον είλπφας.

Πηγές

Βιβλιογραφία: Αρχιμ. Παύλου Κ. Ντάνα (2005), Συναξάρι Αγνότητος – Άγιοι που μαρτύρησαν για την αγνότητα. Β΄ έκδοση, Αθήνα
Ιστοσελίδα <https://www.saint.gr/1555/saint.aspx#Related>

(Αρχ. Σεραφείμ Στεργιούλης)

Σώφρων υπάρχων, ω Ιωάννη Βλάχε.
αθλείς άριστα δι αγάπην Κυρίου.
(δηλαδή με τη σωφροσύνη σου, Ιωάννη Βλάχε, διά την αγάπη του Κυρίου έγινες μέγας αθλητής)

Βασιλική

Σχολή γονέων στον Άγιο Αχίλλιο, το Σάββατο 20 Απριλίου.

Λειτουργήσε και φέτος η Σχολή Γονέων στον Ι.Μ.Ν.Αγίου Αχιλλίου με τον γενικό τίτλο «ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ». Μία φορά κάθε μήνα από τον Οκτώβριο ως και τον Απρίλιο, στις 7.00 μ.μ. ένας ομιλητής αναλύει κάποιο θέμα και ακολουθεί διάλογος με τους παρευρισκομένους. Η επόμενη και τελευταία για φέτος ομιλία θα γίνει το **Σάββατο 20 Απριλίου 2024, στις 7 μ.μ.** στον Ι.Μ.Ν.Αγίου Αχιλλίου. Προσκεκλημένη να μιλήσει θα είναι η **Γερόντισσα Θεολογία, ηγουμένη της Ι.Μ.Παναγίας Μικροκάστρου**, η οποία θα αναπτύξει το θέμα: «**Η συμβολή της Ορθόδοξης Εκκλησίας στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια**».

